

Wees nu maar stil, dan vertel ik je een verhaal.

Het begint diep in het hart van Verlohren, het land van de verloren zielen. Al vanaf de eerste keer dat mensen werden begraven in vochtige, vruchtbare grond of op een rituele brandstapel de zee op dreven, werden hun zielen naar Verlohren geleid door de immer brandende lantaarn van Velos, de godheid van dood en wijsheid. Ze werden meegenomen om te rusten en te dromen en om eens per jaar, in het licht van de Rouwmaan, als geesten terug te keren naar de sterfelijke wereld, waar ze één nacht mogen doorbrengen in het gezelschap van de dierbaren die ze hebben moeten achterlaten.

Nee, nee, natuurlijk gebeurt dat nu niet meer. Dit was heel lang geleden. Maar ssst, luister.

Velos had altijd al over de onderwereld geheerst, maar vroeger was die daar niet alleen. Vroeger dwaalden er monsters door het duistere koninkrijk en vulden zielen de spelonken met hun gelach en gezangen.

En er waren ook demonen. Kwaadaardige wezens, de belichaming van alles wat verdorven en wreed is, ontstaan uit de zonden en schaamte van de mensen. Zodra mensen door de poort van Verlohren naar binnen kwamen, vloeide hun wanhoop bij elke stap langzaam weg en bevlekte de brug die onze wereld verbond met de wereld hierna. Vanaf daar sijpelde de wanhoop door in de rivier eronder. Vanuit die giftige wateren werden de demonen geboren, belichaamde schoonheden, gevormd uit de spijt, de geheimen en de zelfzuchtige daden die de stervelingen na hun dood

nog met zich meedroegen. Vandaag de dag noemen we deze demonen de Duisteren.

Naarmate de eeuwen verstreken, namen hun aantallen toe, en na verloop van tijd werden deze Duisteren rusteloos. Ze verlangden naar onafhankelijkheid. Ze hunkerden naar een leven voorbij de glinsterende spelonken en de mistige moerassen van Verlohren. Ze benaderden Velos en vroegen om toestemming om de sterfelijke wereld te betreden, zodat ze konden staren naar een hemel vol sterrenbeelden, de zilte wind op hun tong konden proeven en het warme zonlicht konden voelen op hun ijskoude huid.

Maar Velos negeerde hun smeekbedes, want zelfs godheden zijn soms dwaas.

Of misschien werd de godheid niet zozeer gedreven door dwaasheid, maar door wreedheid, toen die besloot de demonen op deze wijze gevangen te houden, eeuw na eeuw na eeuw. Of wellicht was het wel wijsheid. Demonen die geboren zijn uit verdorvenheid zijn tot niets anders in staat dan jaloezie, wreedheden en bedrog. Wie weet kende de godheid de waarheid al: er was voor deze wezens geen plek onder de mensen die, ondanks hun vele fouten, ook hadden bewezen een waardig leven vol goedheid te kunnen leiden.

De Duisteren hielden op met vragen om vrijheid, en in plaats daarvan wachtten ze af. Zo slim waren ze wel.

Honderden jaren wachtten ze af.

Ze keken rond, luisterden en smeedden hun plannen.

Tot tijdens een Rouwmaan de hemel zo bewolkt was dat de ronding van de maan aan het zicht werd onttrokken. Terwijl Velos de lantaarn bij de poort omhooghield en de verloren zielen toonde hoe ze konden terugkeren naar de bovenwereld, dromden de Duisteren opeens naar voren.

Ze drongen zich door de massa wachtende zielen heen. Ze slachtten de beesten die hen probeerden tegen te houden. Op de hellehonden, Velos' geliefde dienaren, waren ze voorbereid – ze hadden repen uit het vlees van

hun eigen lichamen gesneden om de honden te lokken, en waren daarin succesvol. De honden waren gunstig gestemd, de goden onvoorbereid, en de demonen konden de brug met gemak bestormen.

In een wanhopige poging de horde tegen te houden veranderde Velos van gedaante en nam diens dierlijke vorm aan: de grote, zwarte wolf waarvan nog steeds wordt beweerd dat hij de poort naar Verlohren bewaakt. Het dier was zo groot als een huis, met een inktzwarte vacht, reusachtige, uitstekende hoektanden en twee fonkelende ogen die als brandende vlammen vanuit de diepe oogkassen om zich heen keken.

De Duisteren waren echter niet bang.

Degene die de Erlkönig zou worden, tilde een boog op die hij eigenhandig had gemaakt uit de botten van helden en de pezen van krijgers. Uit zijn pijlkoker nam hij een pijl met veren aan het uiteinde die hij vervaardigd had uit de vingernagels van dode kinderen. De pijlpunt was gesneden uit de opgedroogde en verharde tranen van hun moeders.

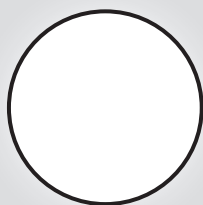
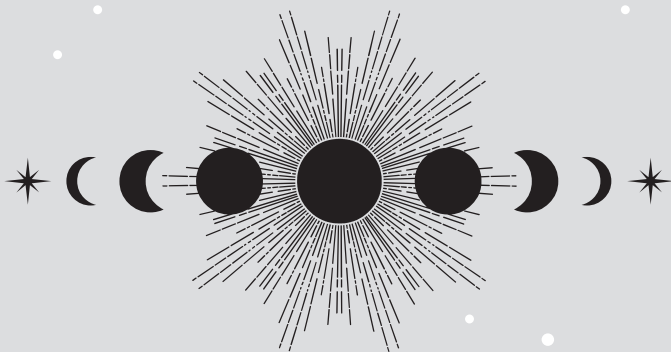
De demon zette de pijl op de boog, richtte en vuurde hem af.

Recht in het hart van de godheid van de dood.

De wolf brulde het uit en struikelde van de brug af, zo de diepten van de kolkende rivier in.

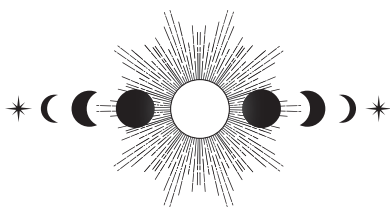
Op de plek waar Velos neerkwam, bleef de pijl die diens hart had doorboord, diep in de rivierbedding steken en sloeg hij zijn wortels uit. Vanaf die plek zou hij blijven groeien, tot ver voorbij de brug en door de poort heen. Een grote els die voor eeuwig zou proberen de hemel te bereiken.

Velos zou die dag niet sterven, voor zover goden daar al toe in staat zijn. Maar terwijl de godheid van de dood machteloos op de bodem van de rivier lag, denderden de Duisteren boven diens hoofd over de brug, met hun koning voorop. Ze kwamen uit in de gitzwarte nacht. Felle regen kletterde in vlagen tegen hun prachtige gezichten terwijl de Rouwmaan zich schuilhield achter bliksem en donder, en ervoor koos geen getuige te zijn van de gruwelen die zojuist op de wereld van de stervelingen waren losgelaten.

DE ZOMER- ZONNEWENDE

Hoofdstuk I

Serilda hield op met vertellen om te kijken of de kinderen eindelijk in slaap waren gevallen.

Na een ogenblik opende Nickel zijn slaperige ogen. ‘Is het verhaal nu al klaar?’

Serilda schoof iets naar hem toe. ‘Je zou zo langzamerhand wel moeten weten,’ fluisterde ze, terwijl ze een van de lokken van zijn pluizige blonde haar gladstreek, ‘dat de beste verhalen nooit echt klaar zijn. Ik zou zelfs willen zeggen dat “ze leefden nog lang en gelukkig” een van mijn favoriete leugens is.’

Hij geeuwde. ‘Ja, misschien. Maar wel een heel fijne leugen.’

‘Ja, dat zeker,’ stemde ze in. ‘En nu stil. Het is tijd om te gaan slapen. Morgen vertel ik verder.’

Hij sputterde niet tegen, maar rolde zich op zijn zij om de kleine Gerdrut wat meer plek te geven. Zij lag tussen Nickel en Hans in geklemd, en Fricz en Anna lagen in onhandige houdingen aan het voeteneinde van het matras. De vijf kinderen hadden besloten om in Serilda’s bed te slapen, ook al hadden ze allemaal een eigen bed gekregen in de gangen waar alle bedienden verbleven. Ze vond het niet erg. Er was iets aan die wirwar van over elkaar heen geslagen ledematen en open monden, de gesloten oogleden met de licht blauwe huid en het gemompelde gemopper dat

iemand te veel van de deken had dat haar hart vervulde van iets wat je bijna tevredenheid zou kunnen noemen.

Wat hield ze toch van deze kinderen.

Wat vond ze het toch erg wat hun was aangedaan. Ze had zichzelf gekweld met schuldgevoelens in de wetenschap dat ze het allemaal aan haar te danken hadden. Aan haar en haar verraderlijke tong die maar niet kon stoppen met verhalen vertellen. Aan haar verbeelding, die haar al zo lang als ze zich kon herinneren meevoerde, naar zo veel denkbeeldige werelden... maar die haar nooit iets anders dan problemen had opgeleverd. Een heel leven vol pech en ongeluk.

Met als dieptepunt van alles: de levens die deze vijf kostbare kinderen waren afgenomen.

Maar ze bleven haar vragen om verhaaltjes te vertellen, dus wat kon ze daarop zeggen? Ze kon hun niets weigeren.

‘Slaap zacht.’ Ze trok de dekens omhoog tot aan Nickels kin en bedekte zo het bloed dat uit het gat in zijn borst door zijn pyjama heen was gedrongen, op de plek waar de raven van de Erlkönig zijn hart eruit hadden gehaald en opgevreten.

Ze boog naar voren en drukte een vlugge kus op Nickels slaap. Ze moest een grimas onderdrukken bij het gevoel van zijn koele, glibberige huid. Alsof zelfs de lichtste aanraking zijn schedel zou kunnen verbrijzelen, alsof hij zo broos was als herfstbladeren in het knuistje van een kind. Geesten waren geen tere wezens, ze waren al dood en er kon hun verder weinig gebeuren. Maar ze verkeerden in een staat ergens tussen hun sterfelijke gedaante en die van ontbindend lijk, en als zodanig was het net alsof hun verschijning niet goed wist waar ze moest eindigen, of hoeveel ruimte ze eigenlijk mocht innemen. Als je naar een geest keek, was het net alsof je een soort luchtspiegeling zag, met randen die bewogen en vervaagden in de lucht. Een aanraking voelde als het meest onnatuurlijke ter wereld. Een beetje alsof je een dode slak aanraakte die in de zinderend hete zon was achtergelaten om weg te rotten. Maar dan... kouder.

Toch hield Serilda met hart en ziel van de vijf geesten, en ook al zat ze niet langer in haar eigen lichaam, werd ze gevangengehouden in een spookkasteel en kon ze haar eigen hart niet langer voelen kloppen, ze zou hun nooit laten merken hoe graag ze zich van hen wilde losmaken als een van hen haar omhelsde of zijn dode handje in de hare liet glijden.

Serilda wachtte tot ze er zeker van was dat Nickel sliep, en Gerdrut lag ondertussen te snurken met een volume dat best indrukwekkend was voor zo'n klein kind. Ze schoof voorzichtig van het bed en draaide de lantaarn op het nachtkastje wat verder dicht om het licht te dimmen. Ze liep naar een van de glas-in-loodramen met uitzicht op het grote meer rondom het kasteel, waar het licht van de avondzon op het water glinsterde.

Morgen vond de zomerzonnewende plaats.

Morgen zou ze in het huwelijk treden.

Een zacht klopje op de deur onderbrak Serilda's gedachten voordat ze konden omslaan in wanhoop. Ze liep met lichte tred en grote passen over het vloerkleed om de kinderen niet te storen en deed open.

Manfred, de koetsier van de Erlkönig en de eerste geest die Serilda ooit had ontmoet, stond voor haar deur. Ooit, lang geleden, had Manfred de koning en koningin van Adalheid gediend, maar hij was omgekomen bij de slachtpartij die de Erlkönig en zijn Duisteren hadden aangericht toen ze alle bewoners van het kasteel vermoordden om het zich te kunnen toe-eigenen. Manfreds dood was, zoals die van velen, absoluut gruwelijk geweest – hij was vermoord doordat iemand een ijzeren beitel in zijn oogkas ramde. Die beitel stak nu nog steeds uit zijn schedel en het bloed droop langzaam uit de kas, tot in alle eeuwigheid. Na al die tijd was Serilda gewend geraakt aan de aanblik ervan en ze begroette Manfred met een glimlach.

'Ik verwachtte je vanavond niet.'

Manfred maakte een buiging. 'Zijne Duisterheid verzoekt om je aanwezigheid.'

Haar glimlach zakte heel snel weg. ‘Natuurlijk doet hij dat,’ zei ze zuur. ‘De kinderen zijn zojuist in slaap gevallen. Geef me een ogenblik.’

‘Neem de tijd. Ik heb er niets op tegen om hem te laten wachten.’

Serilda knikte hem veelbetekenend toe en sloot de deur. Manfred en de andere geesten waren dan misschien in dienst van de Duisteren, maar ze hadden een hartgrondige hekel aan hun meesters. Ze probeerden dan ook allerlei onopvallende manieren te vinden om de Erlkönig en de leden van zijn hof te ergeren. Het waren kleine uitingen van opstandigheid, maar ze wáren in elk geval opstandig.

Ze bond haar lange haar samen in twee vlechten. Ondertussen bedacht ze dat veel meisjes, wanneer ze werden gevraagd om voor hun toekomstige echtgenoot te verschijnen, misschien wat kleur in hun wangen zouden knijpen of wat rozenwater op hun sleutelbeen zouden deppen. Zelf kwam Serilda veel meer in de verleiding om een dolk in haar kous te stoppen, voor het geval zich een gelegenheid zou voordoen om die in de keel van haar verloofde te steken.

Ze wierp nog een laatste blik op de kinderen en merkte op dat ze er niet echt uitzagen alsof ze sliepen. Ze waren net iets te bleek, hun ademhaling was te stil. Zo roerloos op het bed zagen ze er heel dood uit.

Totdat Gerdruts hoofdje opzij rolde en ze een geluid produceerde als twee molenstenen die over elkaar schoven.

Serilda beet op haar lip om niet te lachen en wist weer waarom ze dit allemaal deed.

Voor hen.

Alleen maar voor hen.

Ze draaide zich om en verliet stilletjes haar kamer.

Serilda had zich de route naar de vertrekken van de Erlkönig in haar hoofd geprent, maar ze was Manfred desondanks dankbaar voor zijn gezelschap toen ze samen door de gangen liepen die werden verlicht door fakkels en waar griezelige wandtapijten hingen met daarop de meest groteske taferelen van jachthonden en uiteengereten prooidieren. Ze was zo

onderhand gewend geraakt aan de onheilspellende, griezelige schaduwen in de kasteelgangen, al had ze niet het idee dat ze zich hier ooit op haar gemak zou voelen. Niet zolang er om elke hoek een Duistere kon staan die op haar neerkeek, of een of ander bovenmenselijk monster dat haar met hongerige ogen gadesloeg.

Binnenkort zou ze de koningin van dit paleis zijn, al betwijfelde ze of die positie haar meer veiligheid zou bieden. De demonen en wezens die hier al lang voor haar tijd rondwaarden, hadden met hooghartige gelaatsuitdrukkingen en spottende opmerkingen duidelijk gemaakt dat ze nog liever het vlees van haar botten zouden scheuren dan dat ze zouden buigen voor een sterfelijke koningin.

Ze probeerde het maar niet al te persoonlijk op te vatten.

‘Kijkt iedereen er al naar uit om alle festiviteiten weer achter de rug te hebben?’ vroeg Serilda toen ze samen met Manfred door de doolhofachtige gangen wandelde.

Manfred reageerde met zijn gebruikelijke monotone stem: ‘Geenszins, mijn koningin.’ In tegenstelling tot de onverschilligheid van de Duisteren – of misschien juist wel vanwege hun desinteresse – hadden de geesten zich vrij hoffelijk aangepast aan Serilda’s hogere status. Vele gebruikten inmiddels al koninklijke aansprektitels als ‘Majesteit’ en ‘Koningin’ en zo af en toe zelfs ‘Uwe Stralendheid’. ‘Ik heb begrepen dat de meeste de voorbereidingen voor de bruiloft juist zien als een welkome afleiding.’

‘Een afleiding van wat?’

Hij wierp haar een zijdelingse blik toe met zijn ene, goede oog en een subtiele grijns trok zijn grijzende baard licht omhoog. ‘Van ons dagelijks leven,’ zei hij droogjes. Met een schouderophaling voegde hij eraan toe: ‘Of het gebrek daaraan.’

Serilda fronste haar wenkbrauwen. Manfred en veel van de andere geesten waren al eeuwen geleden gestorven, maar hun dood bleef overduidelijk een gevoelig onderwerp, een soort open wond. In veel gevallen zelfs letterlijk.

‘Manfred,’ zei ze langzaam, ‘kun jij je herinneren dat je de voormalige koninklijke familie hebt gediend? De familie die hier woonde voordat de Duisteren kwamen?’

‘Ik herinner me vrij weinig van het leven in het kasteel voor die tijd. Maar ik weet wel dat ik een gevoel van...’ Hij dacht een hele poos na over zijn woorden en leek heel eventjes een beetje melancholiek te klinken toen hij zei: ‘Trots koesterde. Over mijn werk. Al zou ik je niet kunnen vertellen waar ik dan zo trots op geweest moet zijn.’

Serilda schonk hem een licht glimlachje, en zijn open blik leek onmiddellijk te verdwijnen en weer stoïcijns te worden. Ze zou wel meer willen zeggen en meer willen aandringen, hem aansporen om zich iets te herinneren, wat dan ook, maar het had geen zin. Al zijn herinneringen aan de voormalige koninklijke familie waren hem ontnomen toen de Erlkönig de prins en zijn naam vervloekte en de hele koninklijke familie uit de geschiedenis wiste.

Niemand anders was hiervan op de hoogte, maar die prins bevond zich nog steeds onder hen. Een vergeten prins.

Tegenwoordig kenden de mensen van Adalheid hem als *Vergoldetgeist*. De Gulden Geest.

Anderen noemden hem poltergeist. Spinner van goud.

Zij kende hem eenvoudigweg als Gold. De jongen die haar leugens had ondersteund, die goud had gesponnen van stro om haar het leven te redden, keer op keer. Die zo geheel onbedacht de gouden kettingen had gesponnen waarmee de Erlkönig een godheid gevangen wilde nemen.

Zelfs Golds eigen herinneringen waren hem afgepakt. Hij herinnerde zich helemaal niets. Niets over zijn leven. Niets over zijn dood. Niets uit de tijd voordat hij een vervloekte jongen was, een poltergeist die gevangenzat op deze afschuwelijke plek. De Erlkönig had zelfs zijn naam uit de geschiedenis laten verdwijnen – uit boeken en van grafstenen. Gold had niet geweten dat hij een prins was tot Serilda hem de waarheid vertelde over wat hem en zijn familie was overkomen. Hij was vervloekt. De

anderen... vermoord. Allemaal uitgeroeid, uit wraak tegen de prins die de grote liefde van de Erlikönig had gedood – de grote jageres, Perchta. Tot op de dag van vandaag reageerde Gold er sceptisch op wanneer Serilda erover begon.

Maar die dingen vond Serilda allemaal niet belangrijk. Zijn naam. Zijn nalatenschap.

Wat voor haar telde, was dat Gold de vader was van haar ongeboren kind.

Wat voor haar telde, was dat zij hem, in een daad van pure wanhoop, dit ongeboren kind had beloofd in ruil voor zijn hulp om nogmaals goud te spinnen van stro.

Wat voor haar telde, was dat ze een beetje verliefd op hem was.

Goed, misschien... misschien wel meer dan een beetje.

‘Ik vermoed dat je een belangrijke functie hebt gehad,’ zei ze terwijl ze met Manfred door een hele reeks zitkamers liep. ‘Zeker weten hoger dan die van koetsier. Misschien wel de persoonlijke bediende van de koning. Of koninklijk raadgever. Daarom kun je je maar zo weinig herinneren. Ik durf te wedden dat je er alle redenen toe had om trots te zijn.’

Manfred zweeg. Ze had hem tijdens die nachtelijke wandelingen iets verteld van wat zich hier had afgespeeld. Wat de koninklijke familie was overkomen. Wat hém en al die andere mensen was overkomen die zo onfortuinlijk waren om zich binnen deze kasteelmuren te bevinden op het moment dat de Erlikönig zijn wraak ten uitvoer bracht. Ooit had ze dat verhaal aan Gold verteld in de overtuiging dat ze het allemaal ter plekke aan het verzinnen was geweest, maar inmiddels wist ze dat het de waarheid was. Ongetwijfeld een geschenk van Wyrldith – godheid van verhalen, geluk, leugens en lot – en haar zegenbrenger.

Niets van het tragische verleden van het kasteel kwam als een verrassing voor hen die al honderden jaren gedwongen waren de Duisteren te dienen. Ze wisten allemaal wel dat hun íéts afschuwelijks was overkomen. Velen hadden de verwondingen om het te bewijzen. Sommigen

hadden nog wat flarden van herinneringen aan hun vroegere leven. Ze droegen kleren die pasten bij diverse functies van het kasteellevens, van kamermeisjes tot schildknepen tot kleurig uitgedoste hovelingen, maar die voormalige status had voor de Duisteren geen enkele betekenis.

Het was niet lastig voor te stellen dat zij een koningshuis hadden gediend toen de Erlkönig het kasteel binnenviel en iedereen afslachtte, ook al konden ze zich de gezichten en namen van hun heersers niet herinneren en wisten ze ook niet of het koningspaar gevreesd of geliefd was.

Niemand wist dat Gold, de bemoeizuchtige poltergeist, hun vergeten prins was. Die waarheid durfde ze niemand te vertellen. Ze kon het risico niet nemen dat de Erlkönig zou ontdekken dat zij het wist, en ze kon er niet op vertrouwen dat anderen er het zwijgen toe deden. Hoe graag ze sommige geesten ook mocht, hun zielen waren eigendom van de Erlkönig. Hij stond hun misschien bepaalde vrijheden toe, maar uiteindelijk dienden ze hem te gehoorzamen.

Ze hadden geen keus.

Dat gold evengoed voor de kinderen die ze slapend in haar kamer had achtergelaten. De Erlkönig deed alsof zij een geschenk voor haar waren geweest. Persoonlijke bedienden voor zijn koningin. Maar ze waren ook zijn spionnen. Of dat konden ze zijn als zij de Erlkönig een reden gaf om haar in de gaten te willen houden.

Niemand in dit kasteel was te vertrouwen.

Niemand. Behalve...

Ergens voor hen viel haar oog op een gouden glinstering. Een dunne draad zat rond de onderkant van een kaars aan een van de muurkandelaaars gewikkeld. Het was een uiterst klein detail dat je gemakkelijk over het hoofd zou kunnen zien. Wat iedereen ook deed.

Maar in de afgelopen weken had Serilda zich aangeleerd om juist op dergelijke kleine details te letten.

Ze rechtte haar rug. 'Bedankt, Manfred, maar je hoeft de rest van de weg niet met me mee te gaan. Vanaf hier vind ik het wel.'

‘Ik vind het niet erg, milady.’

‘Ik weet dat je het niet erg vindt. Maar ik moet uiteindelijk toch ook leren om zelf door dit doolhof heen te komen. En ik kan wel een momentje gebruiken om... mezelf moed in te spreken.’

Er gleed iets van medelijden over zijn gelaat. ‘Uiteraard, milady,’ zei hij met een buiging. ‘Dan zal ik je nu weer alleen laten.’

‘Dank je, Manfred.’

Hij liep weg met dezelfde stugge houding en afgemeten passen die hem altijd kenmerkten, en Serilda bedacht dat hij een van de ware galante heren was in dit kasteel, omringd door alle demonen en hun harteloze lichtzinnigheid.

Zodra hij de hoek om was, liet Serilda haar schouders zakken en ontspande ze zich. Ze stak haar hand uit naar de kaars en trok de lus gouddraad omhoog tot over de vlam heen. Ze wikkelde de draad rond haar vinger en keek de gang in.

Schaduwen en stilte.

‘Kom maar tevoorschijn, Gold,’ zei ze met een glimlach. ‘Ik weet dat je er bent.’